

al Grund til at beklage sig. Det er ogsaa en af Grundene, hvorfor Mindretallet er gaaet mod denne Bevilling.

Der har været afholdt Samraad med den højtærede Minister om Oprettelsen af en Tidmaaler i Københavns Frihavn. Det er et Ønske, der er fremsat fra Sømændenes Side, og en saadan Tidmaaler har man vistnok i de fleste andre Havne eller i alt Fald i mange andre Havne. Det er jo ogsaa til stor Bekvemmelighed for Skibene, som ligge dels paa Reden, dels i den almindelige Havn eller i Frihavnen, at de ere i Stand til, fra det Sted, de ligge, at faa bestemt at vide, hvad Klokken er. Det er af allerstørste Betydning for Skipperen, at han kan faa at vide den virkelige Tid og faa sit Skibsur stillet derefter. Det kan ikke dreje sig om noget stort Beløb, og det forekommer mig, at denne Indrømmelse burde gøres over for Søfarten fra Statens Side.

Det Mindretal, som jeg har den Ære at repræsentere, har paa § 26 stillet Forslag om en Anmærkning, som skulde ind sættes paa Finansloven. Denne Anmærkning har følgende Ordlyd: „Ministeren bemyndiges til ved Afslutning af Kontrakter om Subvention til private Dampskibsselskaber i Kontrakten at indsætte Bestemmelser, der sikre Skibsmandskabets Foreningsret.“ Naar Mindretallet har fundet det nødvendigt at fremkomme med et saadant Forslag, ligger det i hele den Maade, hvorpaa Dampskibsrederierne i den senere Tid ere optraadte over for deres Fyrbødere og ligeledes over for Dæksmandskabet. Vi maa desværre alle erkende, at vi i de senere Tider have haft en Række Vanskeligheder. Der har været nedadgaaende Konjunkturer, har været klaget over Overproduktion og deraf følgende Arbejdsløshed. Det er derfor ingen Tilfældighed, at Arbejdsgiverne have valgt netop inde værende Tid til at erklære Krig over for Arbejdernes Organisationer. Det vidner om en klog Beregning, at de mene, at nu er Tiden kommen til at knuse Arbejdernes Organisationer. Borgerne have efter Grundloven deres sikrede Ret til at indgaa Foreninger, altsaa en gammel Ret, og man har aldrig hørt, at denne Ret bliver krænket, naar Talen er om velstillede Samfundsklasser. Der er ingen, der falder paa at nægte dem Ret til at indgaa de Foreninger, de selv ønske. Naar det derimod drejer sig om Smaafolk, om Arbejderne, stiller det sig anderledes, saa er der mange, der ønske at krænke den Ret, der ifølge Grundloven tilkommer dem, ved at

forbyde dem at være Medlemmer af de Organisationer, de nu have Lyst til at være i. Vi have derfor ment, at det var rigtig her at benytte Lejligheden i det Omfang, der kan være Tale om, til at sikre Arbejdernes Foreningsret. Det forenede Dampskibsselskab besørger Dampskibsrouuten Frederikshavn—Gøteborg, og den Kontrakt, der bestaar mellem Staten og Selskabet, skal fornyes i Aar for 1 Aar ad Gangen, og derfor forekommer der mig, at nu var det det rette Øjeblik at søge en saadan Bestemmelse indsat i Kontrakten. Staten yder jo store Understøttelser til Dampskibsselskabet. Der er saaledes opført paa Finansloven til Esbjerg—Parkeston-Routen 200,000 Kr., til Routen Esbjerg—Grimsby 80,000 Kr., til Routen Kalundborg—Aarhus 50,000 Kr., og til den Route, der her er Tale om, 25,000 Kr. Det er i alt et Beløb paa ikke mindre end 355,000 Kr., som Staten yder i Subvention til Det forenede Dampskibsselskab. Det forekommer mig, at Det forenede Dampskibsselskab kommer til at staa som Entreprenør under Staten, og at Staten paa en vis Maade i dette Tilfælde staaar som den virkelige Arbejdsgiver. Derfor have vi, som sagt, foreslaaet, nu da denne Kontrakt skal fornyes, at der fra Regeringens Side bliver stillet Fordring om en Bestemmelse i Kontrakten om, at Foreningsretten ikke maa krænkes for de Sømænd, der arbejde paa denne Route. Forholdet er jo, som jeg nævnte før, det, at naar en Sømænd kommer til Det forenede Dampskibsselskab, er det første, man forlanger af ham, at han skal udtrede af den Organisation, hvortil han hører, en Organisation, som han maaske selv har været med til at stifte og til at støtte og arbejde for under vanskelige og trange Kaar. Det er en overordentlig haard Fordring, en Fordring, der kun stilles over for den fattige Arbejder. Ingen falder paa at stille en saadan Fordring over for rige Folk, men her, hvor Gærdet er lavest, mener man at kunne komme over det. Disse Folks Organisation er for Tiden, kan man sige, bleven saa godt som knust. De skulde holdes nede, den Medbestemmelsesret, Arbejderne tidligere have kunnet hævde ved Hjælp af deres Fagforeninger, kunne de ikke længere hævde. Jeg synes, at i et Tilfælde som dette er det Statens Pligt at værne om disse Arbejdere. Der kunde her være Tale om at gaa langt videre end til, hvad den foreslaaede Anmærkning tilsigter. Jeg ved, at denne Anmærkning kun har en ganske ringe Rækkevidde. Den kan kun